

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til toldloven af 29. marts 1924.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3372; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1733).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagene til rigsdagsbeslutning og lovforslagets paragraffer samt spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Lars P. Jensen): Jeg skal ikke gøre nogen bemærkning udover det, der står i den betænkning, som udvalget har afgivet. Det fremgår af denne, at udvalget har holdt 3 møder og derunder haft samråd med handelsministeren, udenrigsministeren og finansministeren. Udvalget har stillet nogle spørgsmål og fået dem besvaret, spørgsmål, som bl. a. drejede sig om omsættelse af forskellige vægttoldsatser til værditoldsatser i forhold til det gældende prisniveau. Herudover har udvalget ønsket, at alle de satser, vægt-, styk- og målsatser, der er i toldtariffen, bliver omregnet til værdien af de importerede varer efter det nuværende prisniveau, således at det er til rådighed for rigsdagen ved kommende forhandlinger, og herom har finansministeren givet tilsgodkendelse.

Jeg skal med disse bemærkninger på hele udvalgets vegne indstille de to forslag til rigsdagsbeslutning og lovforslaget til vedtagelse.

Bertel Dahlgaard: Under behandlingen i udvalget af disse forslag har der, som der står i betænkningen, været samråd med udenrigsministeren, og den højtærede minister har overfor udvalget afgivet en beretning om de stedfundne forhandlinger om den nordiske toldunion. Jeg takker for de oplysninger, der derved blev givet, og jeg skal ikke her yderligere uddybe dette spørgsmål, men der er en enkelt betragtning, jeg gerne vil fremsætte i denne forbindelse med henblik på det nordiske samarbejde. Når det hænder, at et enkelt af de nordiske lande undslår sig for at gå ind i et samarbejde, der er forberedt mellem disse lande, bør det efter min mening ikke nogensinde kunne have til følge, at det virker hindrende for, at de to andre lande kan indgå i et samarbejde på et sådant område. Der er intet berettiget at indvende imod, at et af de nordiske lande nægter at deltage i et sådant påtænkt

samarbejde. Ethvert af landene må selvfølgelig afgøre, hvad det anser for at være til landets gavn, selvom dette eventuelt kan medføre dyb skuffelse i de andre lande. Men det vil være meget ufrugtbart, tror jeg, for det nordiske samarbejde, hvis noget sådant kommer til at betyde, at der derved sættes en bom for samarbejdet på det område, hvor det generelle samarbejde mislykkedes, mellem de tilbageblevne nordiske lande. Det mest frugtbare vil utvivlsomt være, at et sådant samarbejde da søges fremmet mellem de lande, der ikke har nægtet at samarbejde, hvis forudsætningerne derfor iøvrigt er tilstede, og man kan for så vidt sige, at historien viser, at et sådant partielt samarbejde mellem to nordiske lande netop kan virke fremmede for et fremtidigt samarbejde mellem samtlige nordiske lande. I denne forbindelse vil jeg minde om det, der skete, da i sin tid den nordiske møntunion blev til. Der blev i 1873 indgået en overenskomst mellem Sverige og Danmark om en møntunion, og det var indledningen til, at der i 1875 blev indgået en tillægskonvention, hvorved også Norge blev inddraget i denne nordiske møntunion. Jeg fremsætter disse bemærkninger med henblik på det aktuelle spørgsmål om nordisk toldpolitisk samarbejde for at give udtryk for den anskuelse, jeg har, at herefter må mulighederne for et dansk-svensk toldpolitisk samarbejde indgå i vor forestillingskreds.

Under behandlingen i udvalget fandt der også et samråd sted med den højtærede handelsminister, og dette samråd angik et emne, der på en måde kan siges at ligge i forlængelse af tankegangen, der lå bag de nordiske toldpolitiske forhandlinger. Tanken, der lå bag de toldpolitiske forhandlinger mellem de nordiske lande, var jo den gennem en sådan toldunion at skabe muligheder for specialiseringer af produktionsområder indenfor de tre lande, der igen kunne medføre billigere produktion og derigennem større konkurrenceevne. Men noget lignende, som her var formålet, gælder jo for produktionerne indenfor det enkelte lands grænser: opgaven er at arbejde sig frem til den produktionsspecialisering, der giver den størst mulige konkurrenceevne; det gælder i øget grad, når en nordisk toldunion ikke bliver til virkelighed og vore industrier vedblivende skal arbejde på grundlag af det lille hjemlige danske marked.

Derfor vil jeg gerne have lejlighed til at sige, at når der nu for tiden kommer bekymringer til orde fra visse industrier med henblik på den liberalisering, der har fundet